

RA PO RT!

ryze
avantgardní
pravidelná
občas
rýpavá
tiskovina

„Bloudím, courám“

Úvodník 🍄 Magdaléna Kvasničková

Milé čtenářky, milí čtenáři,
včerejším dnem pro mnohé z vás začala pravidelná setkávání na dílnách. Přestože jsem ráda, že jsem se z lavic na chvíli vzdálila, mnoho z letošní nabídky mě láká a během mrcasení na zahradě Šrámkova domu nezřídka zatoužím vstát brzy, přidat se a dozvědět se něco nového.

Ale to bloumání po Sobotce, zaměřování se na odstíny a vrásky do nejjemnějšího detailu je teď pro mě vlastně ta nejpříjemnější výuka. Navíc letošní téma festivalu mě nenechává odpočívat a stále mi klade otázky. Zatím si odnáším, že nedovedu rozeznat, kde začíná jeden stín a kde končí druhý (v *Raport!u* je přestínováno tak, že by šel hledáním všech „ve stínu“ vybarvit pastelkou).

Slunce vytahuje pihy, rozsvěcuje tváře, začínají mi prázdniny. A na Sobotce je ten začátek zkrátka příjemný, i se škvory ve vlasech vesele zpívám s kytarou, a když usínám, mám vánek z náměstí Míru na tváři.

Autorka uvádí a zároveň se loučí, proto je možná trošičku patetická.

PROGRAM - ÚTERÝ 2/7

9:00 Spořitelna

Přednáška Mgr. Michala Fránka, Ph.D., Skryté dějiny pesimismu v české literatuře 19. století

11:00 Městská knihovna

Vernisáž výstavy archiválií z pozůstalosti Milky Hrdličkové Šrámkové

11:30 Šrámkův dům

Návštěva u Šrámků – exkurze do Muzea Milky Hrdličkové Šrámkové a Fráni Šrámkova

13:30 Zahrada děkanství

Seminář o scénickém čtení *Poezie periferie*

14:00 Zahrada Šrámkova domu

Autorské čtení Jana Škroba, básně... překlad... básně!

15:00 Zahrada Šrámkova domu

Poslech pásma z překladů básní Christiana Morgensterna

16:00 Spořitelna

Hazárové jako marginalizovaný národ – beseda

16:00 Zahrada děkanství

(pro děti od šesti let, vstupné 80/100 Kč)

Je tu místo? – interaktivní hravá pohybová inscenace

19:30 Městské divadlo

(vstupné 300 Kč)

Přípravy na všechno – Elsa Aids v adaptaci souboru Masopust

21:30 Spořitelna

Scénické čtení *Němec Frank Weisse k českým poměrům aneb Boj s češtinou*

23:00 Městské divadlo

(vstupné 100 Kč)

FAMU Four – projekce čtyř filmů mladých režisérů a režisérek

Pizzerie Maštal**Snídaně (7:30–10:00):**

Stínka na divoko

Oběd (12:00–15:00):

Frankfurtská polévka

Moravský vrabec, bramborový knedlík, zeli

Kuřecí roláda, šťouchaný brambor

Ovocné kynuté knedlíky

Večeře (17:00–20:00):

Hovězí vývar s vejcem

Smažený sýr, vařený brambor, tatarská omáčka

Boloňské špagety sypané sýrem

Vokýnko

Tvarohová pomazánka s pažitkou

Koláč s marmeládou a kokosem

Proč bychom se...

Raportáž 🍄 Ondřej B. Vinš

Pondělní smršť změn v programu se bohužel nevyhnula ani první přednášce, takže místo Kláry Krásenské a díla básníka Karla Doskočila (jehož verše jsme alespoň otiskli v *Raport!u* číslo 2) jsme přivítali Ladislavu Lederbuchovou, která své mnohaleté bádání o spisovateli Zdeňku Šmídovi zakončila v roce 2023 vydáním monografie.

Šmíd je autor nikoli ve stínu, ale spíše v polostínu. Jak přednášející úvodem poznamenala, je vždy těžší

prosadit se coby regionální autor, odloučený od kulturního centra. Paradoxně se však Šmídovo nejslavnější dílo, román *Proč bychom se netopili, aneb vodácký průvodce pro Ofélii* z roku 1979, dočkalo seriálového zpracování Českou televizí. Ač je Šmíd prezentován často jako autor humoristické prózy a spojován s vodáckým prostředím, doc. Lederbuchová nás seznámila i s jinými polohami jeho díla, zejména dobově složitými okolnostmi vydání (či spíše vydávání) jeho knihy *Trojí čas hor* z roku 1981. Dovolím si citovat z elektronického *Slovníku české literatury po roce 1945*, kde čteme následující: „Triptych vychází z tradiční představy o Šumavě jako prostoru s magickými atributy: člověk s ním musí žít v souladu, jinak jej osudové síly potrestají.“ Jak ukázala přednášející, Šmíd však s některými archetypálními jevy (např. postavou vodní víly) pracoval zcela obráceně, čímž dosáhl ozvláštnění svých próz. Zaujala mě také zmínka o Šmídově románu *Babinec* z roku 1988. I když jde o humoristický román ze školního prostředí, konkrétně ze střední ekonomické školy, bylo by podle doc. Lederbuchové hloupé jej mechanicky srovnávat s prózami Jaroslava Žáka, autora notoricky známých děl *Študáci a kantoři* a *Cesta do hlubin študákovy duše* (oboje zfilmoval Martin Frič), neboť Šmíd se ve zmíněném románu projevuje zejména jako brilantní satirik.

Ač tedy hodinu a půl trvající přednáška v devět hodin ráno, kterou přednášející proslovila bez opory v prezentaci, hrozila tím, že křivka mé pozornosti rapidně klesne, nestalo se tak a odcházel jsem s chutí seznámit se se Šmídovým dílem víc.

Autor je taky tramp.

Naladěno

Raportáž 🍄 Magdaléna Kvasničková

Venku dopadají poslední kapky a opět pomalu vysvítá slunce, Petr Čichoň si ladí svou loutnu, která po dlouhé cestě do Sobotky potřebuje chvilku péče.

Publikum se z promočené zahrady přesouvá do bezpečného přístřeší Městského divadla, aby o sebe nechalo chvíli pečovat rukou poezie.

Letošním cyklem autorských čtení nás provází Roman Polách, jehož koncept se inspiroval publikací *Spisovatelé ve stínu* Jaroslava Meda, věnující se katolicky orientovaným autorům. Roman Polách má rád průniky, zvláště světla a tmy, říká: „Stín provokuje,“ a proto do Sobotky pozval autory, jejichž tvorba spojuje dva určité odstíny a tvoří z nich osobitou barvu. Petr Čichoň ve svých textech přestylizovává spirituální a současně dekadentní tradici a různými literárními způsoby si s nimi hraje, zároveň v nich často propojuje český a německý jazyk a jejich nářečí způsobem, že se přesouváme do jejich vlastní autenticity, do vlastních hloubek a odkazů. Synergie subtilního hlasu loutny, a naopak hrubého zvuku němčiny ve mně vzbudila pocit, jako by poezii zaklínal.

Potěšilo mě, že Čichoň představil to, co píše, zejména prostřednictvím samotného čtení a hraní, svou tvorbu příliš nevysvětloval. Taky bylo milé, jak si svůj projev organizoval a v podstatě moderoval sám, čímž akce nepůsobila jako rozhovor, ale spíše jako bytostně autorské představení. V určitých chvílích však byla škoda, že Roman Polách nezareagoval a nerozvedl básníkovy průpovídky v hlubší dialog. Takový moment jsem pocítila, když Petr Čichoň zmínil svou nedávnou debatu s Petrem Hruškou nad tezí, zda má básník právo na špatné básně. To bych si chtěla poslechnout. Kdyby se snad více pokládaly takové otázky na veřejnosti, a ne pouze v hospodě, možná by čas, který diváci věnují svému rozjímání, mohl být ještě více obohacující. Místo toho se však častěji shledávám s programy, na kterých se pohazuje termíny angažovanost či levicovost, jež jsou v případě poezie podle mě vyprázdněné, v domnění, že to je jediný možný způsob, jak mluvit o literatuře.

„Snad ulehnout na leknín,“ zakončil Čichoň odpolední básnění a mně se to zdálo jako východisko na místě. Když jsem vycházela ze sálu, bylo už jasno, kapky na listech byly jako malá zrcadla. Do očí mi štiplavě zasvítilo slunce tak, že se mi chtělo vrátit a ještě chvíli poslouchat loutnu a třeba i nechat poezii prolnout se snem.

Autorka dneska nějak neví neví.

Všude dobře, na šoustárně nejlíp

Imprese 🍄 Ondřej Chaloupecký

Ležel jsem pod dekou a bylo mi dobře. Do oken redakčního ústavu ve druhém patře Šrámkova domu se sice z podloubí nesly hlasy nějakých týpků, který uměli šeptat asi jako kameloti se štosem *Večerní Prahy* v ruce, ale ještě to docela šlo. Furt lepší než když si nějaký lofas v koženém oblečku nastartuje motorku, teda čopra bejby, a chvíli nechá ten šílený kravál puštěnej, asi protože mu to dělá dobře, a tím myslím tam dole. To se vždycky zabořím hloubějc do peřiny a čekám, až ten pičus odjede. Ty maníci pod oknem kecali dlouho a mě to furt budilo, takže jsem ležel, střídavě spal a čuměl do mobilu, ale po tý dlouhý noci se mi vstávat nechtělo. No ale šéfka se mnou měla jiný plány.

Ty zas vypadáš, ty svině vožralá, spustila zlehka. Dej mi pokoj, já chci spát. Vy hovada, kolik tý zelenice jste včera dali, začínala řvát. Ježiši já nevim, ne, co všechno jsem do sebe natlouk. Už mě nech bejt, já chci zůstat pod dekou. No nakonec jsme se shodli, že půjdu do prdele, ale nejdřív zajdu na nějaký čtení ve dvoře vedle Maštale, aby dala pokoj. Jachacha, to víš, že jo, říkal jsem si, já teda do toho dvora nakouknu, puđu dál a přečtu si tak akorát, jaký maj v Maštali piva a stejně si dam plzeň, a jestli teda uslyším to čtení přes zeď, uši si zacpávat nebudu. Jenže šéfka je pěkně mazaná a chytla mě za flígr, že tam jde se mnou, ty vole.

No tak mě dotáhla do toho dvora, kolem kterýho chodim prakticky každej den do tý Maštale, ale samotnýho by mě teda ani ve snu nenapadlo tam jít. Tam sou baráky, že by Jára Pospíšil záviděl. A hned jsem si připomněl, proč jsem se tomu místu vždycky vyhejbal. Vod popelnic tam na nás vyskočili nějaký mladý vejlupci voblečený v novinách a začali hulákat, jak to maj všechno těžký, že maj fotra debila, kam choděj na šoustárnu, aby je nikdo neviděl a takový řeči. Člověka nejdřív napadne, že každej měl za fotra debila, ten můj je teda šílený hovado, ale je pravda, že tu Helu voblečenou v novinách prej její fotr řezal, až skončila v děcáku a v šestnácti se pak

otrávila, nebo co, to na mě fotr nikdy nesáh. No hustili do nás docela šílený storky.

Některý se teda trochu ztrácely v hučení klimatizace na baráku vedle, ale tý Hely mi bylo líto. Samej chlast a cigára, debilní fotr, Kosmonosy, ulice, mlácení, a když už se objevil nějakej snesitelnej chlap, brzo ho odvezli v penálu. Bylo to drsný, vidět takhle mladý lidi, jak zahazujou svůj život a vlastně to ani není jejich chyba, protože prostě nic jinýho neznaj a jinak žít neuměj. Ale je fajn, že to aspoň berou s humorem, ono taky co jinýho jim zbejvá. Když ti chlapa odvezou funebráci a ty se pak s klukama vsadíš, že se taky necháš jako mrtvola odvézt do márnice a nikdo nic nepozná, jsi o dost silnější, než se můžeš na první pohled zdát. No mam o čem přemýšlet, padlo toho hodně, a i když byli ty týpci v novinách dost vtipný, z jejich slov chvílema mrazilo. Ale teď už se vracím zpátky do toho našeho ústavu. Zavřu za sebou dveře, zamknu, zalezu pod deku a polibte mi všichni šos.

Autor v Praze ani Sobotce šéfkám neodmlouvá!

Lucie Trmíková je zjevení...

Recenze 🍷 Kateřina Prášilová

..to jsem samozřejmě předem tušila, ale v performance *Suzanne Renaud*, kterou připravila pod hlavičkou svého domovského divadelního spolku JEDL, se to ukazuje v krystalicky čisté podobě. Na základě knihy Lucie Tučkové *Suzanne Renaud: Petrkov 13* připravila Trmíková scénář o životě francouzské intelektuálky a sama se do ní před diváky vtěluje. V salonu grenobleské inteligence básnířka svůj život vypráví, pozastavuje se nad jeho zlomovými body, přičemž jí s lehkostí sekundují hudebníci Markéta Cukrová a Adam Melíšek.

Renaud vzpomíná na matku, ženu, jež v ní probudila lásku ke kultuře, řadu osudových zásahů, pro které se zhroutily její první vztahy, a také na sny o českém překladateli (a básníkovi) Timothée Reynkovi, jenž se po sňatku a přesunu novomanželů do Petrkova stane Bohuslavem. Popisuje své zklamání ze zpusťlosti statku na Vysočině a venkovského života, které se promění v kompromis a obětování rodině, i jeho přijetí v kritickém období šikany ze strany gestapa a následně komunistické strany. Renaud prožila všechny tragédie 20. století, ale performance se zcela vyhýbá patosu, naopak vyjadřuje silnou životní sílu a nadhled.

Lze pozorovat také jakési nadstandardní ženské pouto mezi dvěma performerkami – mezzosopranistka postrkuje violoncellistu, ať nešťastnou Renaud obdaruje (coby její synové) fialkou, během prvních petrkovských Vánoc spolu zpívají koledu *Byla cesta, byla ušlapaná* a při slovech „Kam ty kráčíš, sestřičko má milá?“ na sebe spiklenecky pomrkávají (ano, Suzanne Renaud měla sestru Marcelle).

Nesnadno se mi v tomto textu hledala hranice mezi ženou-Trmíkovou a ženou-Renaud. Ve svém strhujícím výkonu se totiž Lucie Trmíková pohybuje na hranici obou, občas z postavy vystoupí, zasměje se spolu s diváky, pozoruje s nimi život Renaud, vnímá je a je vůči nim pozorná (kuckající divačce dokonce dá svou vodu). Umožňuje tak vzniknout přítomnému okamžiku, který se týká nás všech, kolektivnímu zážitku, bytostnému divadlu.

Autorka nemá ráda kočky, ale nevádí jí na fotkách, ani na fotkách s Bohuslavem Reynkem.

Respondent ve stínu

🐾 štafetový rozhovor

Štafetu předanou *Raport!em* Martinu Cábovi podal Martin Cáb Ivě Babincové. Kdo vystřídá Ivu Babincovou? Kam tohle povede? Kdo ví.

Každý z nás v průběhu života naplňuje svůj „stresový barel“. Jak se ti jej daří „vylévat“?

Změnou činnosti: cestováním, tvorbou, malováním, zahradničením, psem, muzicírováním, setkáváním s přáteli, jógou, sportem.

Kdybys měl na svoji osobu vymyslet reklamu, co by bylo obsahem?

Kabriolet, který se řítí romantickou krajinou s nádhernou dívkou s vlajícími vlasy, brzdí u lesního zámečku (domov důchodců) a dívka nese opuštěným stařečkům krabici kremrolí a věnečků a rakviček s nápisem – Ještě je čas.

Jak bys popsal etapu života, ve které se aktuálně nacházíš? Na které dveře bys chtěl v budoucnu ještě zaklepat?

Řečeno hokejovým slangem – najíždím do poslední třetiny a nevím, zda se bude prodlužovat. Dveře? S partou hipíků a bezdomovců u dveří Strakovy akademie.

Báseň je lidská řeč, co není v lidské moci

Imprese 🍄 Ondřej B. Vinš

Veršem Karla Šiktance v názvu mohl bych shrnout včerejší nokturno v Sokolovně, které kromě básnickovy sbírky *Český orloj* stavělo na efektní pohybové choreografii všech čtyř vystupujících. Pohyb v kruhu, cykličnost času, naše cyklení se. Visí nad námi všemi lustr z kudel. Jejich ostří se míhají. Pohybujeme se podél pevných bodů, jejichž opakování nás uklidňuje. Těžko už to ale dnes je vynášení Morany nebo dožínky, vánoční zvyky se možná ještě drží. Čím jsme to všechno nahradili? Koukám na *Orloj* a mám stejný pocit, jako když jsem byl na koncertu Ridiny Ahmed a Petra Tichého. Pádící kolo emocí a asociací. Silné a těžko uchopitelné, podobně jako Šiktancovy texty. Od určité doby mě uklidňuje fakt, že nemusím všechno interpretovat, jen zakoušet a nechat to působit. Alespoň o jednu blejskající se kudlu míň. Díky tomu si můžu nokturno vychutnat. *Ach křišťálová zoufalosti léta!*

Autor už se nainterpretoval dost.

Tomorrow is never

☛ Karel Šebek

Vidím tě v zrcadle světa
 nahou a rudou krvavou kouli
 dělo namířené na mne
 až ze mne bude kašovitá hmota
 teprve se budeme milovat
 až pokácím les
 najdu hříbek který jsem marně hledal od dětství
 cestu k jeskyni
 kde žijí všechna zvířátka
 mezi mrakodrapy krabiček a obry dětí
 celé lidstvo v tvé postavě
 rozpuštěného mustanga z dýmku
 anděla s očima smrti perleti
 a noc černá sametová padá na krajinu jen se do ní zavinout
 sladké večery v zátočinách kdy dědeček měsíc
 vidím tě ve všech zrcadlech světa
 ve všech mořích všech barev
 příšery se navzájem představují
 smekají klobouky
 páni rodičové
 sbohem s nožem v ruce
 strhávám si náplast z úst měl jsem ji tam celý život
 a přestávám hrát tyátr všechno co nejsem
 ať mluví úzkost v řevu bombardérů a němí maňásci
 ať mohu hladit žraloky a rozbičovat laň
 vzít do ruky slunce
 a předat ti je

Karel Šebek

(1941–1995, prohlášen za nezvěstného), surrealistický básník a výtvarník, autor, který jako by vrhal stín sám na sebe. Z pozůstalosti tohoto prokletého básníka vznikly dva obsáhlé svazky (každý čítá přes 800 stran), avšak jeho texty stejně jako texty jeho bratrance Zbyňka Havlíčka a dalších autorů okruhu „spořilovských surrealistů“ se straní literárnímu kánonu. Z básní Karla Šebka mrazivě cítíme, jak s humorem ruku v ruce kráčí úzkost.

Jazyky na okraji stínu

Jazykové okénko ☛ Jan Henyš

Kolik jazyků umíte? Jeden? Tři? Deset? A kolik jich dokážete pojmenovat? Deset? Dvacet? Pokud sedmdesát, zvládli jste přibližně jedno procento těch, které na světě máme. Ale co těch zbylých devětadevadesát? Možná jste zapomněli některý z třidvaceti jazyků, kterými mluví více než padesát milionů mluvčích. Vzpomněli jste si třeba na

maráthštinu, telugštinu nebo urdštinu, se kterými se potkáte v Indii a Pákistánu? Všechno to jsou velké jazyky, které i přes množství mluvčích mnohdy unikají naší pozornosti. Jazyky, kterým se daří dobře a nemusíme o ně mít starost.

Dnes se však podíváme na jazyky, které jste se ve škole neučili. Na ty, které ještě nejsou mrtvé, ale jejich život visí na vlásku. Jejich mluvčích je málo a stále ubývají. V jazykových komunitách takové jazyky ztrácejí prestiž, jejich užívání se omezuje na domov, protože v zaměstnání jim už nikdo nerozumí, podléhají politickým tlakům a informačním technologiím. Netýká se to jen nepatrné části jazyků, které by bylo možné uvést jako kuriozitu. Přibližně polovina jazyků světa má méně než deset tisíc mluvčích. Stovkám jazyků dokonce zbývá už jen deset mluvčích a méně.

Díky kategorizaci UNESCO můžeme stupeň ohrožení klasifikovat následovně: za zranitelný považujeme jazyk, který dospělí stále učí své děti, ale používá se v uzavřených doménách, např. doma. Ohrožený je pak ten, který dospělý už své děti neučí, přestává tedy být mateřským. Vážně ohrožený jazyk je používán staršími generacemi, generace středního věku mu mohou rozumět, ale nepoužívají jej aktivně v komunikaci s dětmi nebo mezi sebou. Pokud je generace prarodičů ta jediná, která jazyk ovládá, ale

už jej nepoužívá běžně, je jazyk ohrožen kriticky. Posledním stupněm je jazyk zcela vymřelý.

Ne náhodou to připomíná stupně ohrožení biologických taxonů. Mezi jazyky a biologickými druhy nacházíme překvapivé množství paralel. Na místech světa, kde existuje velká jazyková diverzita, nacházíme často i diverzitu přírodní. Jazyky je důležité znát a chránit. Jak je však možné zachránit jazyk, jehož mluvčí již v jeho užívání nespátřují smysl? V tu chvíli přichází na řadu systematická práce terénních lingvistů a lingvistek, kteří jsou v kontaktu s mluvčími vymírajících jazyků, pečlivě elicitují jazyková data, popisují gramatiku a slovní zásobu. Mapují život jazykové komunity, jejich zvyky a přemýšlení o světě.

Díky lingvistické práci je tak vytvořena zpráva pro budoucí generace obsahující informace, které by jinak navždy zmizely s posledním mluvčím. Pro lingvisty a lingvistky je motivace k záchraně ohrožených jazyků jasná – bez znalosti diverzity jazykových struktur bychom výrazně omezili možnosti zkoumání podstaty jazyka jako takového. Jazyk je ovšem mnohem více než jen soustava pravidel. Používaný jazyk úzce souvisí s tím, jak konceptualizujeme okolní realitu, jak ji vnímáme

a jak se k ní vztahujeme. Znalost jazyka nám otevírá cestu k objevování kultury jazykové komunity, jejích zvyklostí, folklóru, vztahu k přírodě a způsobu života.

V příštích sto letech je dle odhadů k zániku odsouzena až polovina světových jazyků.

Jeden z nich zanikne každé dva týdny.

Autor aspoň hraje Duolingo.

Najdi pět rozdílů

Dětská rubrika 🍀 Ondřej Chaloupecký

Po obědě jste se šli s rodiči projít a došli jste ke kostelu. Ale přijde ti, že dneska je s ním něco špatně. Víš co? Najdi pět rozdílů!

Spotlight!

Máte spoustu krásných fotografií z festivalu? A sdílíte je? Obujte se do hashtagů #sramkovasobotka #vestinu a ukažte svým online kamarádům, zač je toho v Sobotce loket. Jste na sociálních sítích spíše tiché, stalkerské typy? Sledujte facebookový a instagramový profil Šrámkovy Sobotky! Bojkotujete papírové materiály? Pohrdáte tištěným programem? I pro vás máme QR kód.

Program:

Facebook:

Instagram:

Kam slunce nesvítí

☁ Kolektiv redakce

Fotokoutek u Vokýnka zohyzdil neznámý vandal. Milce nakreslil pod nos šrámka.

Na zahradě vzniklo nejdřív Šrámkovo jezero, poté Šrámkův bahňák. Děkujeme kyblíkářskému týmu za jeho nasazení.

Když Vokýnko vyhlásí, že zavírá, nemusí to být pravda. Ještě jednou se to stane a redakce navrhne odebrání samolepky Zděňdy Polrajcha.

Redakce vyhlašuje sbírku plechovek. Po jejich roztavení z nich bude odlito nové L pro Sá Spořitelny a darováno městu.

Jiřina Bohdalová zítra v Městském divadle převezme cenu Šrámkova Písku.

🏆 Dvojitou kalorickou Šlupku Svěráka získává řídká divačka ve stínu katolické církve.

RYZE AVANTGARDNÍ PRAVIDELNÁ OBČAS RÝPAVÁ TISKOVINA!

Redakce: Jan Henyš, Ondřej Chaloupecký, Vojtěch Jandera, Klora Jelínková, Pavlína Kašparová, Vojtěch Kouřil, Jan Křeček, Magdaléna Kvasničková, Kateřina Prášilová, Eliška Rybová, Martina Rybová, Ondřej B. Vinš.

Všechny fotografie tohoto obšťastníku s láskou fotografuje

© Martin Cáb.

Vychází v Sobotce během 68. ročníku festivalu Šrámkova Sobotka.
Cena 15 Kč.

Vydává spolek SPLAV!,
U Studánky 5, 170 00 Praha 7,
IČ 26674122. MK ČR E 15812

Časopis *Raport!* vychází za finanční podpory Státního fondu kultury.

raport.redakce@gmail.com

CC BY-NC-ND 4.0